

nu, med Hensyn til privat Skifte som f. Ex. at de enkelte Arvinger kunde forlange, at Boets rede Penge og deslige skulde deponeres i en Bank eller andet saadant Sted indtil Proklamaets Udløb. Det vilde være et naturligt Tilbehør til den Regel, og det er ogsaa Noget, man har Analogi til paa andre Steder. At sige, at alt det behøves ikke, naar man kun har den Regel, at hver enkelt Arving kan forlange Boet overgivet til Skifteretten, saafremt han ikke kan blive enig med sine Medarvinger, det er at paasføre dem alle Uleiligheder og Besøfteligheder ved offentlig Skifte uden den Fordel at blive fri for Gjældsansvar, thi det maa vel erindres, at naar Boet overgives til Skifteretten efter en Tid lang at have været under privat Behandling, saar man ikke derved den Fordel at blive fri for Gjældsansvar; man saar kun de Udgifter og den Forhaling, som er forbunden med offentlig Skifte, men, som sagt, ikke Frihed for Gjældsansvar. Derfor forekommer det mig, at i denne Sammenhæng er der ikke Anledning til at fravige de gjældende Rettsregler, saameget mere som der ikke foreligger en eneste offentlig Udtalelse for, at der har været sølt nogen Ulempe eller Uretfærdighed ved den hidtil bestaaende Tilstand.

Orcubøll: Jeg skal naturligvis ikke ret meget forlange denne Diskussion. Hvad den sidste Sætning, som den ærede Ordfører udtalte, angaar, nemlig at der ikke har været sølt nogen Ulempe under de nu bestaaende Forhold, saa tror jeg, at jeg i mit første Foredrag tilstrækkelig har paavist, hvorfor man kan sige dette nu, men hvorfor man maa frygte ikke at kunne sige det Samme, naar Lovens 5—2—83 ret gaar ud i Folkets Bevidsthed, og naar vi faae en ganske anderledes Afgang dels til privat Skifte og dels til Raadighed over Skiftebehandlingen efter Lovforslagets Kap. 4. Den ærede Ordfører sagde, at Mindretallet ser paa Kreditorernes Interesse og Flertallet paa Arvingernes Interesse. Den ærede Ordfører brugte Ordet „begunstige“ Kreditorerne, men det er et Udtryk, som jeg meget maa protestere imod; thi der er her ikke Tale om at begunstige Kreditorerne. Det gjælder kun om at stille Kreditorerne nogenlunde retfærdig og billig overfor Arvingerne. Naar man vil begunstige Kreditorerne, sagde den ærede Ordfører, saa fratager man Arvingerne den Ret, som de have til at benytte den Genstand, som den Afdøde havde med en Gjæld; det er hele det Tab, som falder paa Arvingernes Side. Vil man derimod blive ved det Bestaaende, saa kommer jeg med alle de Indvendinger, som jeg har fremsført, og jeg tør ganske rolig lade dem veie op imod den anden. Altsaa een af Delene gjør man: enten favoriserer man den One eller ogsaa den Anden, men saaledes som Forholdene staa her, tror jeg, at vi hellere maa lade Arvingerne lade

den Genstandsret, som der maasse i enkelte Tilfælde kan være Tale om, end udsætte Kreditorerne for alle de Ulemper, som Flertallets Forslag, saaledes som det foreligger, vil medføre for dem.

Justitsministeren: Det ærede Medlem, som nys havde Ordet, sluttede sit Foredrag med en Sætning, som jeg dog tror at burde knytte en Udtalelse til. Han sagde, at det kunde være meget muligt, at det, som Lovforslaget indeholder paa det her omhandlede Sted, i visse Henseender kunde være meget fortræffeligt, men han stillede sig paa det praktiske Standpunkt og mente, at i praktisk Henseende var det paatrængende nødvendigt at faae ændret Lovforslaget i den Retning, som han anførte. Det er ikke ganske sjældent, at man fra Mandts Side, som have faaet Plads udenfor København i en eller anden praktisk Virksomhed, hører Udtalelser, som ligesom synes at ville hævde for dem, at de alene vide, hvorledes Tingene skal ordnes praktisk, og dermed ville frakjende dem, som have faaet Plads andetsteds, at have Blik for, hvad Livets praktiske Krav kunne kræve. Det er altsaa denne Udtalelse, som jeg foreløbig vil nedlægge en Indsigelse imod. Det forekommer mig i det Mindste, at naar det ærede Medlem selv har erklæret en Forandring her for at være i praktisk Henseende paatrængende nødvendig, saa maatte det ogsaa paaligge ham at føre Bevis derfor. Det forekommer mig imidlertid, at den Betragtning, som det ærede Medlem har gjort gjældende for at støtte sin Anskuelse, har været altfor stærkt farvet. Det negtes jo ikke, hverken af den ærede Ordfører eller af mig, at den Anskuelse, som Mindretallet har ført Ordet for, virkelig har forskellige Sider, hvorfra den fremsætter sig som helt naturlig og ingenlunde ubegrundet; men det, som maa hævdes, er, at man maa gjøre det, som det ærede Medlem selv udtalte sig for, men som det forekommer mig, at han ikke praktisk har gennemført, nemlig at se Sagen ikke ensidig, men fra begge Sider. Man bør veie Hensynet til Arvingerne imod Hensynet til Kreditorerne. Dersom det nu forholder sig saaledes, som det ærede Medlem har søgt at gjøre gjældende, nemlig at Kreditorerne vare — ikke blot som et blot Lankeexperiment, men som Noget, der virkelig maatte fremsætte sig naturlig for Lanken som en naturlig og praktisk Mulighed — udsatte for at blive forurettede af Arvingerne med Hensyn til deres retlige Tilgodehavende, saa er det ganske vist, at man burde gaa den Vej, som Mindretallet har foreslaaet, men hvis det maatte forholde sig saaledes, at det væsentlig er Lankeexperimentet, som Mindretallet her har fremtalat, saa indser eller erkjender jeg i det Mindste ikke, at det er paatrængende nødvendigt i den Henseende at forandre vore ældgamle Rettsansuelse. Det ærede Medlem anførte vel, at det skulde være nødvendigt at forandre de nu bestaaende Rettsregler, fordi Lov-